

மறேறிசையிற் சஃரியன்போய் விழுந்து மறநைந்திட்டான்;
மலெல்லிருட் கருங்கடலில் விழுந்த திந்தலகும்!
தோற்றியபுங் காவனமும் துளிரும் மலர்க் குலமும்
தோன்றவில்லை; ஆயினும் நான் ஏதுரைப்பேன் அட்டா!
நாற்றிசையின் சித்திரத்தை மறநைத்திருள், என்றன்
நனவிலுள்ள சூந்தரியை மறக்க வசமில்லை!
மாற்றுயர்ந்த பொன்னுருக்கி வடிவெடுத்த மங்கை
மனவெளியில் ஒளிசெய்தாள் என்னதகத் தகாயம்!

புன்னையின் கீழ்த் தின்னையிலே எனைஇருக்கச் சொன்னாள்.
புதுமங்கை வரவுபார்த்து திருக்கையிலே, அன்னாள்,
வண்ணமலர்க் கட்டத்திலு, புள்ளினத்திலு, புனலில்,
வானத்தில், எங்கெங்கும் தன்னழகைச் சிந்திச்
சின்னவிழி தழுவும் வகை செய்திருந்தாள்! இரவு
சேர்ந்தவாடென் என்னுளத்தைச் சேர்ந்துவிட்டாள்! எனினும்
சன்னத்த மலருடலை என்னிருகை ஆரத்
தழுவும்பட்டும் என்னுயிரில் தணிவதுண்டோ காதல்?

என்னுளத்தில் தன்வடிவம் இட்டஎழில் மங்கை
இருப்பிடத்தில் என்னுருவம் தன்னுளத்திற் கொண்டாள்;
மின்னொளியாள் வராததுதான் பாக்கியிந்த நேரம்
வீறிட்ட காதலுக்கும் வலிகெட்டல் உண்டோ?
கன்னியுளம் இருளென்று கலங்கிற்றோ! கட்டாக்
காவலிலே சிக்கி அவள் தவித்திடுகின்றாளோ!
என்னென்பேன் அதோபுரிக் கின்றதுவெண்ணிலவும்!
எழில்நீல வானங்கணும் வயிரக் குப்பை!

மாலையப்போ ததைதுரத்தி வந்தஅந்திப் போதை
வழியனுப்பும் முன்னிருளை வழியனுப்பி விட்டாக்
கோலநிலா வந்திங்கே கொஞ்சுகின்ற இரவில்
கொலைபுரியக் காத் திருக்கும் காதலொடு நான்தான்
சோலநைடுவோ மிகவும் துடிக்கின்றனே; இதனைத்
தோகையிடம் போயுரைக்க எவருள்ளார்? அன்னாள்
காலிலணி சிலம்புதான் கலீரனெக் களோதோ?
கண்ணெதிரிற் காணனோ பண்ணரசை யிங்கே?

தண்ணிலவும் அவள் முகமோ! தாரகைகள் நகையோ!
துளிருடலைத் தொடும் உணர்வோ நன்மணஞ்சேர் குளிரும்!
விண்ணீலம் கார்குழலோ! காணும் எழிலெல்லாம்
மலெல்லியின் வாய்க் கள்வெறியோ! அல்லிமலர்த்தனின்
வண்டின் ஒலி அன்னவளின் தண்டமிழ்த்தாய் மொழியோ!
வாழியிடுங் கிவையெல்லாம் எழுதவரும் கவிதை!
கண்டெடுத்தனே உயிர்ப்புதையல்! அதோ வந்துவிட்டாள்!
கண்டெழுத முடியாத நறுங் கவிதை அவளே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaathal.htm#dt114>